

КАЧО

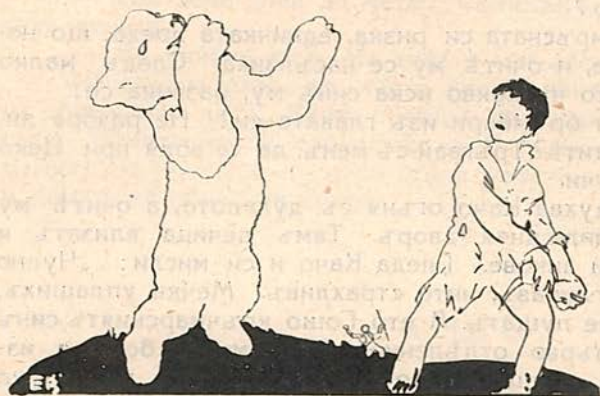
Живѣеше край селото въ бедна колиба Качо циганчето. Баща му и майка му отиваха по работа и го оставяха да расте самичъкъ. И Качо растѣше, не се шегуваше. Колкото си бѣше черенъ, два пжти по-черенъ стана отъ слънцето. Голъ, нестриганъ отъ както се бѣше родилъ, Качо тичаше по улицитѣ че-

ренъ като дяволъ, катерѣше се по дърветата, прескачаше стоборитѣ и газѣше изъ локвитѣ.

Единъ день баща му му рече:

— Тръгвай съ мене въ гората. Ще те вода на гости при мечкитѣ.

— Добре, — отговори Качо. — Не ме е страхъ. Азъ съмъ по-страшенъ отъ тѣхъ.

Отидоха въ планината. Циганинътъ завърза магарето и рече на Качо:

— Пази магарето, а азъ ще отида да наскѣка дърва. Ако видя нѣкжде мечката, ще ти я пратя, да се поборишъ.

И отиде. А Качо се сви до краката на магарето и задрѣма. По едно време чува нѣкой рѣмжи.

— Махай се, Шаро, — викна той, безъ да си отваря очитѣ. Но рѣмженето се усили и магарето започна жално да реве. Качо си отвори едното око. Гледа, рунтаво куче, едро като теле. Приближава. Нали Качо не бѣше виждалъ мечка, не се уплаши, рипна и извика:

— Чибя, песъ съ песъ! Защо ми плашишъ магарето?

Уплаши се мечката и търти да бѣга. Циганинътъ бѣше на близо. Приблѣднѣлъ дойде при сина си:

— Какво си приказва съ мечката?

— Ама това мечка ли бѣше? Азъ пѣкъ не знаехъ. Тя пита за тебе, та я пратихъ въ гората, да те търси, — излъга циганчето.

Уплаши се циганинътъ, натовари бързо магарето и се върнаха въ селото. Разправиха на всички. И започнаха да викатъ на Качо „Качо Боримечката“.

Единъ день децата му казаха:

— Качо, кажи на баща си да те прати на училище. Нѣма цѣлъ животъ съ мечки да се боришъ.